

Arend Jan Wijnsma: 'Mag ik een roesje?' Lotgevallen van een ziekenhuispatiënt. Uitgeverij Penn, Leeuwarden 2009. ISBN 9789077948385 140 blz. (Ziekenhuis/Ziekte divers/1).

Soort boek: Ervaringsverhaal van Arend Jan Wijnsma over de vele keren dat hij als patiënt in diverse ziekenhuizen lag en ook over de keren dat zijn eerste vrouw daar lag.. Met een voorwoord van Hans Wiegel. Het boek is opgedragen aan de artsen en verpleegkundigen in de ziekenhuizen, die dag in dag uit klaar staan voor hun zieke medemens. Goed geschreven en humoristisch verslag.

Over de schrijver: Arend Jan Wijnsma (1930) is een geboren en getogen Fries, woont met zijn tweede vrouw in Leeuwarden en heeft twee dochters en diverse kleinkinderen. Hij was journalist en werkte o.a. als voorlichter van de provincie Friesland. Arend Jan had en heeft diverse kwalen, waarvoor hij vanaf 1950 tot nu behandeld en geopereerd moest worden.

Korte beschrijving: In dit boek beschrijft Arend Jan Wijnsma zijn ervaringen in verschillende hospitalen, want hij heeft in zijn leven heel wat verschillende kwalen en ziekten gehad. Arend Jan beschrijft hoe de opnamen en behandelingen verliepen van Tropische Spruw met een ziekenhuisopname te Java wanneer hij daar in 1950 in militaire dienst is. Als hij in 1966 al getrouwd is, twee dochters heeft en in Friesland woont, wordt hij voor longemfyseem in beide longen opgenomen in het Leeuwarder diaconessenhuis. Vervolgens lezen we hoe hij in diverse Nederlandse ziekenhuizen in de loop der jaren geopereerd wordt voor maagklachten, een hernia, een hartinfarct en hartklachten, prostaatkanker en een afbrokkelende meniscus. Bovendien lezen we hoe zijn eerste vrouw behandeld wordt voor keelkanker en tenslotte in het Leeuwarder ziekenhuis sterft. Hij beschrijft hoe omgeving en hulpverleners hem helpen en hoe hij ook steun vindt bij zijn vrouw, familie en geloof. Zo lezen we wat Wijnsma in die jaren weet te waarderen in de hulpverlening en ziekenhuizen waar hij behandeld werd. En dat hij blij is terug te kunnen vallen op deze zorg, die zijn leven diverse malen een stuk draaglijker heeft gemaakt. Zijn diepgewortelde angst voor ziekenhuizen is omgezet in vertrouwen, omdat hij altijd kan terugvallen op de goede zorgen van deze eigentijdse "barmhartige Samaritaan".

Wat viel op: Dat Arend Jan Wijnsma omdat hij zoveel kwalen en ziekten heeft gehad, met steeds meer ervaring een ziekenhuis ingaat en op ervaringen reflecteren kan. Opvallend is ook dat hij zo'n tevreden patiënt is dat hij met dit boek een ode aan het ziekenhuispersoneel wil brengen, die hij hogelijk waardeert. Het is dan ook de moeite waard om te lezen wat hij waardeert. En misschien heeft zijn tevredenheid ook met zijn persoon en geloof te maken, omdat hij zich naar het lot schikken kan, het over zich heen kan laten komen?

Citaten: Pag. 28: 'Ik maak ook kennis met de vaste nachtzuster van het diaconessenhuis, zuster Zoodsma, een fenomeen in het Leeuwarder ziekenhuiswereldje. Zij inspecteert de apparatuur naast en onder mijn bed en maakt een bemoedigend praatje met mij. Zij weet waaraan ik in mijn situatie behoefte heb: een troostend gebaar, een bemoedigend schouderklopje en een hoopgevend woord. Zuster Zoodsma, die haar hele leven al een rots in de branding is geweest voor zieken, (...), voelt als geen ander aan wat een patiënt nodig heeft om innerlijk tot rust te komen. Zij is de rust zelve. In deze uiterlijk wat stijve en statige Friezin (...), klopt een hart vol mededogen met de lijdende medemens. Zij legt haar koele hand op mijn

warme voorhoofd en zegt: 'Nog even doorbijten, jongen. De eerste paar dagen zijn het moeilijkst. Maar dat komt wel goed, hoor!' Als zij de zaal verlaten heeft voel ik mij iets rustiger.'

Pag. 57: 'Vlakbij het ziekenhuis is een snackbar. Daar haalt hij voor ons een lekkere frikadel of kroket. Zo proberen wij het leven wat te veraangename. Die avondurtjes geven wat kleur aan ons ziekenhuisleventje. Er zit ook een spannend tintje aan, want het druist tegen de huisregels in dat patiënten zich buiten het ziekenhuis begeven voor aanvullende voeding, waarop het ziekenhuis geen controle kan uitoefenen. Wij bezondigen ons in feite aan onverantwoord gedrag met onze stiekeme snoeperij. (..) De puberale aanvechtingen van een mens laten zich echter moeilijk onderdrukken in situaties, waarin een uitweg wordt gezocht om de verveling te doorbreken.'

Pag. 143: 'Het ziekenhuis, eens mijn grootste vrees, is in de loop der jaren voor mij een vertrouwd toevluchtsoord in nood geworden. Het ziekenhuiswereldje met zijn eigen sfeer, zijn eigen wetten en zijn eigen regels, is voor mij als het ware een goede oude bekende met wie ik de moeilijkste momenten van mijn leven heb gedeeld. Ik leef de rest van mijn leven met de geruststellende gedachte, dat ik op deze hulp in nood onder alle omstandigheden terug kan vallen als dat nodig is.'

Recensies :

<http://www.liwwadders.nl/data/nieuws/items/EkVylEulkATJbbcuEL.php> (...) (tekst: persbericht MCL; Arend Jan Wijnsma is oud-voorlichter van de provincie Friesland) Ode aan het ziekenhuispersoneel . (...) Uit eigen ervaring beschrijft Arend Jan Wijnsma zijn onvoorspelbare belevenissen in verschillende hospitalen, waar hij kampt met de meest uiteenlopende kwalen. We beginnen onze reis als de auteur als jonge dienstplichtige sergeant op Java verblijft, waar hij besmet raakt met een tropische kwaal. Zijn longen, maag, rug, hart, prostaat en knie moeten het (hij is inmiddels getrouwd en vader) dicht bij huis ontgelden. Na vele opnames en operaties spaart het lot hem niet en wordt bij zijn vrouw keelkanker vastgesteld. Wijnsma's bizarre, ontroerende, maar humorvolle verhalen resulteren in 'Mag ik een roesje?' Het is tegelijkertijd een ode aan het ziekenhuispersoneel, waar de auteur grote waardering voor koestert. En dit ondanks zijn, naar eigen zeggen, diepgewortelde angst voor ziekenhuizen.